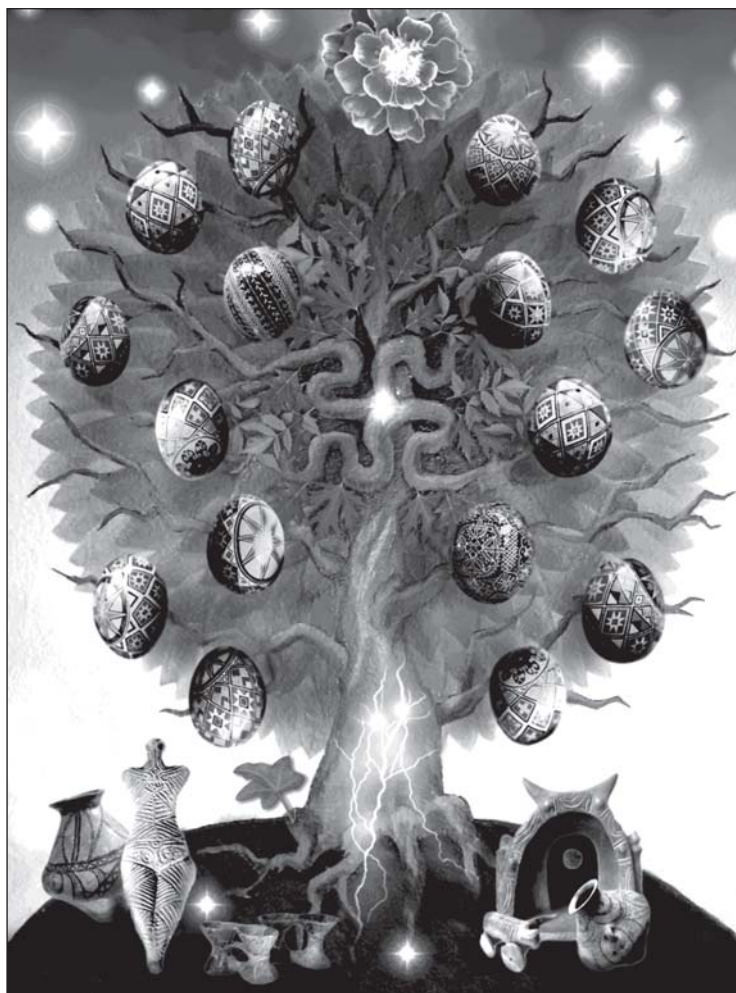

ЮРІЙ ПЕРЕТЯТКО

ОДА ОРІЯМ

Науково-популярно-містичні роздуми
на тему історії та України

УДК 821.161.2–311.6
ББК 84(4УКР)445
П 27

Перетятко Ю.Г.

П 27 Ода Оріям: науково-популярно-містичні роздуми на тему історії та України / Ю.Г. Перетятко. — Вид. 2-ге, доповн. — Тернопіль : Навчальна книга — Богдан, 2011. — 180 с.
ISBN 978-966-10-2498-3

Цей твір в жодному разі не претендує на особливі відкриття, в ньому — лише намагання автора осмислити набір деяких відомих наукових фактів, старих та сучасних міфів, хронологічних послідовностей в контексті природнього бажання зрозуміти роль і місце власної країни та народу у сучасному “викривленому” світі, який не завжди був таким...

Бажаючих володіти монополією на істину є багато — безсовісні правителі і непорядні політики, різноманітні “офіційні вчені” і релігійно-сектантські діячі, навіть бізнесмени певного гатунку — всі вони намагаються спрямувати “голоблї історії” у вигідному їм напрямку. Адже відомо, що інформаційна і хронологічна війна в наш час є набагато ефективнішою, ніж звичайна технологічна бійня. Відповідні шкільні підручники, заангажовані дисертації, приховані чи зайве нав’язувані факти — і пересічна людина опиняється в тумані нерозуміння, а відтак залишається беззахисною.

300 років українського “кармічного приниження”, сотні воєн і геноцидів, у яких гинули кращі представники, але перед тим була прадавня історія, що залишилася могутнім стовбуром Родового дерева з глибоким корінням, яке здатне витримати тимчасові (в історичному вимірі), хай навіть найнесприятливіші умови, і рано чи пізно відродити до життя присохлі гілочки. Кожна спроба віднайти “зерно істини” в тисячолітніх завалах свідомо попереплутуваного світобачення може несподівано освітити той чи інший аспект нашого славного минулого, а це — шанс на майбутнє.

УДК 821.161.2–311.6
ББК 84(4Укр)445

ISBN 978-966-10-2498-3

© Перетятко Ю.Г., 2011
© Навчальна книга — Богдан, 2011

РОЗДУМИ ПРО ПРАМАТІР

Якось, буквально впродовж одного дня, довелося почути кілька банальних фраз, які зачіпали “українську тематику” у звиклому за останні роки зневажливому ключі.

Спочатку трапилася знайома “аристократична” галичанка, явно хозарського кореня, з мудрим виглядом цвиркнувши: “Про що мова? Якби не Кирил і Мефодій, то тутешні люди так і залишилися б неписьменними. А християнство принесло нам світову культуру з Візантії і Риму...”

Потім один “татарін на ліцо, да с фамілією хохлацкой” ствердив таке: “У нас — Пушкін, Достоевській, Толстой, Чехов, а у вас — тільки крепостной Шевченка... А тріпольські глечікі ещю неізнестно кто лепіл...”

На завершення, порядний громадянин України і грек за походженням, після 300-го грама несподівано прорік: “Коли в нас парфенони стояли, то у вас ще тільки жаби кумкали...”

Здавалося б, начебто нічого серйозного, але через період часу настирливо зашкряботіла думка: “А чи не тут криється проблема усіх українських негараздів — в непошані (незнанні) своєї історії?”. Відомо ж: хто забуває минуле — той позбувається майбутнього. Про власне минуле не один десяток поколінь “славних прадідів великих правнуки погані” дізнавалися виключно з інформації, яку їм щедро подавали поневолювачі, узурпатори та інородці. З якого дива тим любити чужу і ласу для них землю?.. Та ще й не просто територію з простодушним кріпацьким електоратом (на сьогодні), а сакральний центр виникнення сучасної цивілізації загалом!..

Хочеш знищити народ без зброї — позбав його Віри, Мови та Минулого. Після попередньо проведених геноцидів, безкровні “інформаційні війни” стали дуже ефективними і ними нині успішно користуються усі наші недруги. “...А братія мовчить собі, витріщивши очі! Як ягнята: “Нехай, — каже, — може, так і треба...”

Проте останнім часом, перебуваючи перед загрозою остаточного зникнення, все більше і більше українців почало задумуватись: “А чому воно так і як же має бути насправді?”. І значна частина з тих, хто відчув небезпеку і не бажає ховатись від неї під солодкаво-збочене зомбування антиподів, намагається відшукати Істину в історії — адже існувало досі людство не одну тисячу років і якось давало собі раду перед викликами буття...

Стандартні підручники з історії люблять описувати нам напівзгорблених мавпоподібних “предків”, вбраних у вивернуті шкури, які натовпом накидались на шматки падалі чи годинами вишукували навзаєм бліх. Адже в них не було “цивілізації” — мобільних телефонів, презервативів та “хот-догів”...

Тим часом відомо, що за десять тисяч років основні фізіологічні властивості людини не змінювалися, хіба що генетика Пращурів не була дощенту зруйнована штучним харчуванням, зіпсованою екологією, міжрасовою гібри-

дизацією чи інформаційним тероризмом. Життя пересічного “післяпотопного” неантропа було безсумнівно устократ продуктивнішим і доцільнішим за існування будь-якого сучасного “мерчендайзера”, “депутата” чи пожиттєвого продавця “семочок”...

Люди безпосередньо спілкувалися з “силами природи”, як виявами прямої Божественної сили, вони весь час знаходились у русі та творчому процесі, виконували змістовні функції, формуючи простір навколо себе і себе у ньому...

“Ой, та що вони там робили? Велика штука — загнати мамонта в яму, а потім лежати догори пузом, нажершись сирого м’яса”, — скаже якийсь банківський клерк. Він так і буде все свідоме життя виводити на принтері однакові бланки та перераховувати засмальцовані кольорові “фантики”. Можна лише уявити наскільки б змогли його штанці при зустрічі з тим же мамонтом, або, не дай Боже, вийшла з ладу електромережа чи зламався “ноутбук”...

Багатьом відомо, що офіційна історія — це, всього лиш, “продажна дівуля” в руках владоможців і переможців, яку обслуговує відповідно оплачений та заангажований “академічний” персонал. Будь-яка альтернатива сприймається “Системою” як загроза власного існування і в хід пускаються усі засоби з арсеналу сучасних інформаційно-ідеологічних воєн: очорнювання, глузування, ігнорування, бойкот тощо...

Офіційна історія перевантажена стереотипами на кшталт “перша цивілізація виникла в Єгипті”, “фінікійці придумали алфавіт”, “народ українців сформувався у XV столітті”, “Мойсей спілкувався з Богом”, “долар — основа існування світової економіки”, “гунни виникли в Монголії і за кілька десятків років підкорили всю Євразію”, “сучасне людство походить з південно-східної Африки”, “святий Володимир — хреститель Русі” тощо...

А скажи комусь: “А знаєте, що усі фундаментальні цивілізаційні досягнення походять з теренів Північного Причорномор’я?”, то отримаєш і лайку, і кпини, і підозрілу лютю... Все, що завгодно: і Нігерія, і Китай, і дельта Нілу, і Аравійська пустеля, і навіть Атлантида — аби лиш не чорноземи Украї-

Скитська пектораль IV ст. до н.е. — свідчення духовної величі наших Пращурів

В кінці цього періоду на північночорноморське побережжя почалася “грецька” інвазія торгашів із малоазійської Іонії, що характеризувалось заснування факторій типу Ольвія чи Тіра. Персонажі типу “Уліса–Одіссея” дурили, споювали, грабували, спокушали простодушних автохтонів — такою була “культурна експансія” хитрих зайд, про що у “Велесовій книзі” згадується так: “... І тоді греки пішли на торги наші і казали нам обміняти корови наші на масть і срібло, бо ті потрібні жонам і дітям. Отож і торгуємо так до цього часу, хоч і пізніше греки шукали в нас слабинку, шукали можливості в неволю взяти...”

Юхнівська культура

(± 600–100 рр. до н. е., відкрита Д. Самоквасовим у 1873 р.)

Знаходилась у басейнах річок Десни та Сейм, ймовірно нащадки **бондарихинської** культури. Знайдені залишки невеликих **укріплених городищ** (до 1 га) зі слідами осілого землеробства, добре розвинутої ковальської справи та інших промислів. Відслідковується зв'язок із причорноморськими колоніями т. зв. “греків” та ідентифікується з геродотовими “**меланхленами**”.

Дяковська культура

(500 р. до н. е. — 500 р. н. е., виявлена 1864 р. Д. Самоквасовим)

Була поширена у верхів'ї Дніпра і вище, за участі **слов'ян, балтів та фіно-угрів**. Характерними є городища, укріплені валами і ровами у важкодоступних місцях, навколо яких розміщались селища. Населення займа-

Варіанти формування сучасних етнічних груп в центрі Європи

лось усім комплексом відтворюючого і збиральницького господарства, володіло металообробкою і гончарством.

Зарубинецька культура

(200 р. до н. е. — 200 р. н. е., виявлена 1899 р. В. Хвойкою)

Регіон розповсюдження — басейн Прип'яті і середнього Придніпров'я. Характеризується великими *неукріпленими кількогаектарними поселеннями*, з дерев'яно-каркасними житлами 18–20 м², покритими соломною або очеретом. Мешканці займалися хліборобством, ткацтвом, гончарством, скотарством і торгівлею. Вважається проміжною ланкою між *сколотською* (скито-кельтською) та *черняхівською* культурами в Україні. Спорідненою їй була *пшеворська* культура західних слов'ян. У IV столітті вона видозмінилась із приходом *готів*, трансформувались у “*черняхівську*”.

Пшеворська культура

(200 р. до н. е. — 400 р. н. е.)

Споріднена “*зарубинецькій культурі*” і якоюсь мірою — спадкоємиця “*лужицької культури*”, яка займала території південної Лемківщини, Закарпаття, Галичини, а також Польщі. Поселення до 1,5 га поблизу річок з прямокутних жител до 20 м², з глинобитними печами. Поховання, як і в більшості споріднених слов'янських культур — тілоспалення. Це був осередок т. зв. “*венедів*” або “*лугіїв*”, тут ймовірно сформувались *морави*, витіснені згодом “рухом народів”, та сучасні *поляки*.

Черняхівська культура

(перша половина I тисячоліття, виявлена В. Хвойкою у 1899 р.)

Хаотичний симбіоз усіх попередніх Орійських етнокультур, суміш слов'ян різного типу, готів, фраків і залишків скито-сарматів, т. зв. “*держави Антів*”. *Неукріплені* поселення на берегах річок, активна господарська діяльність, розвинута економіка на основі землеробства та ремісництва, інтенсивний обмін з античним світом. На зміну правічним вічевим традиціям поступово впроваджуються елементи майбутнього устрою Русі — група військових бере “під контроль” мирні поселення (західноєвропейська схема розвитку). Була зліквідована (видозмінена) *гунським періодом* у IV ст.

Київська культура

(200–500 рр. н. е.)

Органічна складова тогочасного слов'янського світу (північно-східніше “*черняхівської*”) з відповідним культурно-господарським комплексом (невеличкі села на горбах чи закрутах річок), але з тією специфікою, що

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Авеста: Избранные гимны / Переклад І. Стеблін-Каменського. — М., 1993.
2. Аксиоми для нащадків: українські імена в світовій науці. — Львів: Меморіал, 1992.
3. Асов А.И. Свято-Русские Веды. Книга Велеса. — М.: Фаир-пресс, 2005.
4. Асов А.И. “Атланты, арии, славяне”. — М.: “Фаир-пресс”, 2002.
5. Аркас М.М. Історія України-Русі. — К.: Вища школа, 1990.
6. Белинский В. Открытие Великороссии. — К.: Днокор, 2004.
7. Братко-Кутинський О. Феномен України. — К., 2008.
8. Веркович С.И. Славянские Веды / Переклад А. Асова. — М.: Фаир-пресс, 2003.
9. Велесова книга / Переклад Б. Яценка. — К.: Велес, 2008.
10. Велесова книга. Славянские веды / Під редакцією Д.М. Дудка. — М.: ЭКСМО-Прес, 2002.
11. Вишну-Пурана. — Бомбей, 1927.
12. Гесіод. “Труди і дні”, “Теогонія” (інтернет-версія).
13. Гендель М. Космогоническая концепция розенкрейцеров. (1911)
14. Геродот. Історія. — Ленінград: Наука, 1972.
15. Гісем О.В., Мартинюк О.О. Історія України. — Тернопіль: Навчальна книга – Богдан, 2008.
16. Грушевський М. Історія України-Руси. — К.: Наукова думка, 1991.
17. Губко О. Психологія українського народу. — К.: Задруга, 2003.
18. Дейвіс Н. Європа. — К.: В-во С. Павличко, 2001.
19. Донцов Д. Дух нашої давнини. — Дрогобич: Відродження, 1991.
20. Д’ячков С.В., Мартем’янов О.П. Історія стародавнього світу. — Харків: Ранок, 2006.
21. Енциклопедія Трипільської культури / Під редакцією М.Ю. Відейка. — К.: ІСД, 2004.
22. Евсюков В.В. Мифы о вселенной. Новосибирск: Наука, 1988.
23. Жуковський А., Субтельний О. Нарис історії України. — Львів: НТШ, 1992.
24. Залізняка Л.Л. Первісна історія України. — К.: Вища школа, 1999.
25. Золин П.М. Начала истории России. — Organizmica. — № 3. — 2007.
26. Зороастрийские тексты / Під ред. О.М. Чунакової. — М.: Восточная литература РАН, 1997.
27. История средних веков / Під ред. Н.В. Колесницького. — М.: Просвещение, 1986.
28. История древнего мира / Під ред. Ю.С. Крушкол. — М.: Просвещение, 1971.
29. Історія України, написана у V ст. до н.е. Геродотом / Переклад С.К. Спаська. — К.: Фенікс, 2007.
30. Історія Української РСР / Під головуванням А.Г. Шевельова. — К.: Наукова думка, 1977.
31. Каганець І.В. Арійський стандарт. — К.: А.С.К., 2004.
32. Калайда Г. Рігведа для спраглих. (інтернет-версія, 2009).
33. Кандиба Д. Арійський гіпноз. (інтернет-версія).
34. Канигін Ю.М. Початок і кінець часів. — К.: А.С.К., 2005.
35. Канигін Ю.М. Тягар білої раси. — К.: Книга роду, 2009.
36. Каныгин Ю.М. Вехи священной истории: Русь-Украина. — К.: А.С.К., 2003.
37. Кемп А. Марш титанів. (інтернет-версія).

38. Клягин Н.В. Происхождение цивилизации. — М.: Институт философии РАН, 1996.
39. Коваль С.В. Сини РА з берегів Дніпра. — Л.: Панорама, 2005.
40. Кондратов А. Адрес — Лемурия? — Ленинград: Гидрометеоздат, 1978.
41. Котляревський І. Енеїда. — К.: Дніпро, 1970.
42. Коцур В.П., Коцур А.П. Україна; історичні події та факти. — Чернівці Пер.-Хмель: Книги-XXI, 2005.
43. Красуский М. Древность малороссиского языка. — Одесса, 1880.
44. Лозко Г. Коло Свароже. — К.: Український письменник, 2005.
45. Лозко Г. Українське народознавство. — Харків: Див, 2005.
46. Логинов Д., Астахов Я., Виольева Л. Гиперборейская вера русов. — М.: Фаир-пресс, 2002.
47. Ляхевич В. Слово про арійський етнос. — К.: видавець М. Дмитренко, 2004.
48. Миколаїв Р.Д. Відичне православ'я. — К.: РВ РПВ, 2006.
49. Мозолевський Б.М. Скіфський степ. — К.: Наукова думка, 1983.
50. Наливайко С. Індодарійські таємниці України. — К.: Просвіта, 2004.
51. Непомнящий Н.Н. Странники Вселенной. — М.: АСТ Олимп, 2000.
52. Паїк В. Корінь безсмертної України. — Львів: Червона калина, 1995.
53. Петров К.П. Загальна теорія управління. (Курс відеолекцій АУГП, 2004).
54. Петровський В., Радченко Л., Семененко В. Історія України: неупереджений погляд. — Харків: Школа, 2008.
55. Піддубний С. На землі Аполлона, Артеміди і Посейдона. — Голованівськ, 2009.
56. Платон. Тімей (інтернет-версія).
57. Плачинда С. Словник давньоукраїнської міфології. — К.: Український письменник, 1993.
58. Повесть врем'яних літ / Переклад В. Яременка. — К.: Радянський письменник, 1990.
59. Религии мира. — М: Аванта+, 1997.
60. Решетов Ю. Г. Природа Земли и происхождение человека. — М.: Мысль, 1966.
61. Ріттер П. Голоси стародавньої Індії. — К.: Дніпро, 1982.
62. Романок В. Не вмрла і не вмре!. — Стрий: Щедрик, 1997.
63. Рыбаков Б.А. Язычество древних славян. — М.: Наука, 1981.
64. Сенченко М.І. Тероризм — винахід міжнародних банкірів... — К.: ТОВ“Видавництво Арата”, 2007.
65. Словник античної міфології. — К.: Наукова думка, 1985.
66. Тойнбі А. Дж. Дослідження історії. — К.: Основи, 1995.
67. Тюняев А.А. Численность населения в палеолите и мезолите. — 2007.
68. Українська радянська енциклопедія. — К., 1959–1965.
69. Уэллс Г. Очерки истории цивилизации. — М.: Эксмо, 2004.
70. “Украина. Общий обзор” / Під головуванням С.В. Колесника. — М.: Мысль, 1969.
71. Фон Деникен Э. Пришельцы из Вселенной. — М.: Эксмо, 2004.
72. Франко І. Поема про сотворення світу. — К.: 2003, МАУП.
73. Чайченко О.О. Укри-арії. — К.: Варта, 2003.
74. Чепига М.П., Чепига С.М. Стимуляція здоров'я та інтелекту. — К.: Знання, 2006.
75. Чмихов М. Від яйця-райця до ідеї Спасителя. — К.: Либідь, 2001.
76. Шилов Ю. Пращури. — Вінниця: Континент-ПРИМ, 2006.
77. Шпенглер О. Закат Европы. — М.: Эксмо, 2009.
78. Штепа П. Мафія і Україна. — Львів: ВПК “Глобус”, 2002.
79. Щокін Г. Культура і антикультура: хто кого? — К.: МАУП, 2003.

ЗМІСТ

<i>Роздуми про Праматір</i>	3	<i>Археокультури України</i>	82
Праматір світу	5	Хронологічна війна	82
Проблеми в сім'ї	6	Археокультури на території	
У плавання	7	України	85
<i>Відичне створення світу</i>	9	<i>Походження етносів</i>	100
Створення світу по-орійськи ...	10	Божественні родоводи	100
Слов'янські космогонії	12	Зміна обгорток	103
Створення світу по-шумерськи ...	15	Відлуння зі Сходу	106
<i>Наука про початок життя</i>	19	<i>Мовне попури</i>	111
Оживлення Українського щита ...	19	Гілля одного дерева	111
Від палеозою і до наших часів	22	Змішання народів та мов	116
 		Лінгвоцид	119
<i>Езотеричні гіпотези генези</i>	27	<i>Грекоцентрична модель</i>	121
Пізньюгностичні мотиви	28	Від хліборобства до мужеложства ..	121
Етапи людської еволюції	30	Міфи “древньої Греції”	125
Відгомін Атлантиди	34	Постгрецький синдром	129
<i>Створення людини</i>	38	<i>Замовчувана Імперія</i>	133
Діти Бога	39	Імперія Сколотів	133
Діти Адама	41	Політигри “царських скитів”	
... чи діти мавп?	43	і не тільки	137
Початок нового Кола	47	Кельти-Сколоти-Скоти	137
<i>Потоп і зміна цивілізацій</i>	51	<i>“Раби” — господарі Європи</i>	142
Весвітній потоп	51	Діти матері Слави	142
Реальні події	54	Руські перипетії	148
Післяпотопні перипетії	58	 	
 		<i>Першоцарі Орійщини</i>	153
<i>Орійська рапсодія</i>	60	Початки “держправління”	153
Пасіонарний спалах	61	Слав'яно-Руські царі	156
Цивілізаційні досягнення	63	“Руриковичі”	159
Матріархальне начало України ...	66	 	
Генератор цивілізацій	68	<i>Хронологічна таблиця</i>	164
 		<i>Відкриття Орійщини</i>	173
<i>Епохи і покоління</i>	72	<i>Список літератури</i>	175
Періодичність “кінців світу” і			
зміни поколінь	72		
Початок Калі Юги (наші часи) ...	78		

Науково-популярне видання

ПЕРЕТЯТКО Юрій Григорович

ОДА ОРІЯМ

Науково-популярно-містичні роздуми на тему історії та України

Головний редактор *Богдан Будний*

Редактор *Марія Козяр*

Обкладинка *Юрія Перетятка, Ростислава Крамара*

Комп'ютерна верстка *Юрія Перетятка, Галини Телев'як*

Підписано до друку 02.09.2011. Формат 70×100/16. Папір офсетний.
Гарнітура Ligeraturpaуа. Умовн. друк. арк. 14,63. Умовн. фарбо-відб. 14,63.

Видавництво «Навчальна книга – Богдан»
Свідоцтво про внесення до Державного реєстру видавців
ДК №370 від 21.03.2001 р.

Навчальна книга – Богдан, просп. С. Бандери, 34а, а/с 529, м.Тернопіль, 46008
тел./факс (0352) 52-06-07; 52-05-48; 52-19-66
publishing@budny.te.ua
www.bohdan-books.com

ISBN 978-966-10-2498-3

